

прочеље

Дејан Илић

ДОЛАЗИ ЗИМА

ОВДЕ

Долазили су крици из праваца
које нисам знао. Птице или слично.
Дрво је било ту, сад га нема, није ни ноћ,
Јутро које заклања дан. Рекли би, реци
празнина. Кад нешто оде а друго не дође.

И бива се ту, као да је неко заузео
твоје место, твоја рука у његовој, око
уместо ока, и мир, онако како се не жели
ништа знати. И испод мира, други мир,
дубина, дистанца, још један начин
да се не буде ту,

и кад смо овде, и магла се напакон
диже да открије промашено. Пољубац,
можда, уместо пропадања у празно, усне
уместо кафе и њеног дима,

кад све остаје као што је било,
корак по корак, и мицаји

веверица које цртају тачне путеве,
од дрвета до дрвета, да покажу
како је тешко негде бити.

ДОЛАЗИ ЗИМА

Је ли то, дакле, оправдање, за нешто
што је неопростиво? Долази зима, иако
то време, још лепо, сасвим не каже,
долази зима, али не да покрије, забашури
учињено, лишће које се роји и пада
на траву. И не носи опроштај,
јер није ни заслужен, само гомиле
грања, у суседном дворишту,
које нико неће горети. Као оправдање,
непримерено, и ови су остаци
године, хроми и кљасти, од којих се
не може саставити ни пристојан
комад. А ноћ одмиче, и све је хладније,
сувишне речи, не, нисам хтео,
било је случајно. Чак ни речи, реч,
покрет само, климање главом
довољно је да се униште
читави животи.

И сада добро се назимити,
пре поласка на спавање, а сутра,
неговати остатке, распарчавати патрљке,
секиром исећи то грање, непримерено,
преостало, *сџиц који нико не гори*,
па подложити ватрицу која ће једва
тињати, поништавајући сваки
сан о топлоти.

ПЛАНИНЕ

Као да је кретање било опадање,
лишћа, и видиш лист, опао, и кажеш
још један корак. По земљи која је
мека, и скрива, више него што држи,
мртве и живе ствари, поред
глисте, зарђали нож.

А, у даљини, планине, које имају
очи и гледају, иако не виде то што виде,
планине, не сећам се, зелене и плаве,
сједињене. Извесних имена.

Па дубље у шуму, где је влага
заслуга а тама окриље, и већ си звер
коју нико не фиксира.

У НОВЕМБРУ

Зец, мислим да је био дивљи, више
смеђ него сив, који је синоћ, око поноћи,
дошао готово до саме веранде,
нимало уплашен, иако ме је видео,
на вратима, кад и ја њега, и потом се
лаганим скоковима, по сувом лишћу
које је прекривало траву, удаљио
од мене, прешавши десетак метара,
да би се зауставио на вратима осветљене
штале, у којој су некада живела говеда,
а сада стоје наслагана дрва за ложење,
и бацио кратак и нехајан поглед
на све то унутра, тестере, секире,
козлиће, пањеве, и затим повукао шапе
са прага и одскакутао у мрак истим
лаганим скоковима.

Сигурно зна нешто што ја не знам,
да ми, рецимо, овде није место, да долазе
хладни дани, и снег када се мора завејан
бити, у белилу остављати
само ретке и неопходне трагове.

СЕЗОНА ЛОВА

Под овим дрветом сахрањене су кокошке,
у гомилама, зараза, причала је баба. У зору
све поклане, уз помоћ комшија, којих такође
више нема. И поклани и кољачи, оправдан
злочин, на окупу сада, измирени.

Јутро је, док се спуштам низ падину воћњака,
у даљини, као обично, измаглица, крошње
у ваздуху. Где ходам, по рубу парцеле, шибљаци
и купине, трње и скровишта, у којима су сигурно
шћућурене животиње, и чекају да прођем.

Иако, у ствари, не знам ни куда сам кренуо,
шетња пре доручка, шетња за последњи
боравак у години, на овом месту, преко гробља
кокошака и назад, преко страхова из детињства,
с надом да ћу угледати бар зверчицу у трку,
чекајући да неопрезни фазан излети из шипражја,
пошто је још млад и не зна да су висока трава
и жбуње најбољи заклон, у месецу у којем се
најављује зима и почиње сезона лова.

ТОЛИКО

Још орезати воћке, да буду спремне
на пролеће, кад сокови стигну.
Пограбуљати лишће које је тако суво,
и лепо мирише. Таман толико,
колико можеш.

Три месеца, овде нико неће живети.
Ово је место привременог боравка.

Бацити поглед на закључане зграде,
помислити на живот у њима, ситних
бића, недоступан, што врви
и преко зиме. Окренути се, заборавити
на оно што није твоје,
уступити простор кртицама и птицама.

Али сачувати у сећању ватру, цврчање
цепаница, пламен воптанице
кад нестане струје.

*У јуџарњој даљини, друга су
возила као издужена сџада, њоређана
њо њракама, овце у измаглици, усмерене*

у истом правцу. Све ближе, невидљивом
оклоју шћо хермеички заћвара град.
Кад се разбистри дан, видеће се
и оћолела природа крај аућоћућа,
коћичице рећкоћ дрвећа,
укрућене ливаде, чећинари
на одморићима. Кад се ћустии
музика, јоћ један рећрен
ућисаће се у ћејзаж, одвојии око
од оноћ шћо види. Кроз шлейере
заклане сћоке, измећу ћрићрадских
аућобуса мрћвих дућа
шћо журе на ћосао. У окну
рећровизора ћочиње да ћада
ћрви снећ, и одмах се
ћоћи ћод ћочковима кола.